

MAGAZÍN

BERAN

BŘEZEN, DUBEN 2020

39 Kč

z ostrova do srdce Evropy

Valentin CLAIREAUX

L. Samohýl: Sbíráám i baťovská auta **TOP 10:** Neprůstřelných brankářů

BERAN MAGAZÍN

Brankáři			
	HRÁČ	VĚK	VÝŠKA VÁHA
1	Marek Čiliak	29 let	184 cm 88 kg
33	Lukáš Klimeš	25 let	185 cm 87 kg
50	Karel Vejmelka	23 let	193 cm 92 kg

Obránci			
3	Daniel Krenželok	22 let	191 cm 85 kg
7	Tomáš Bartejs	27 let	181 cm 84 kg
11	Jan Mlčák	18 let	181 cm 83 kg
11	Stanislav Svozil	17 let	185 cm 78 kg
23	Ivan Baranka	34 let	188 cm 93 kg
24	Michal Gulaši	33 let	181 cm 87 kg
42	Filip Pyrochta	23 let	189 cm 87 kg
63	Ondřej Němec	35 let	181 cm 90 kg
71	Tomáš Malec	37 let	188 cm 95 kg
80	Daniel Kowalczyk	19 let	190 cm 97 kg

Útočníci			
10	Martin Erat	38 let	182 cm 89 kg
14	Tomáš Plekanec	37 let	178 cm 88 kg
15	Petr Kratochvíl	22 let	176 cm 78 kg
16	Luboš Horký	22 let	187 cm 81 kg
19	Silvester Kusko	24 let	185 cm 80 kg
21	Vojtěch Štrondala	19 let	170 cm 71 kg
26	Martin Zaťovič	35 let	180 cm 92 kg
61	Daniel Rákos	32 let	189 cm 87 kg
65	Rudolf Červený	30 let	183 cm 84 kg
67	Lukáš Kucsera	28 let	181 cm 87 kg
81	Tomáš Vincour	29 let	191 cm 97 kg
83	Šimon Stránský	22 let	181 cm 83 kg
88	Peter Mueller	31 let	188 cm 92 kg
92	Petr Holík	27 let	171 cm 73 kg

Brankáři			
	HRÁČ	VĚK	VÝŠKA VÁHA
30	David Honzík	26 let	189 cm 97 kg
32	Jaroslav Janus	30 let	183 cm 87 kg
48	Šimon Zajíček	18 let	185 cm 83 kg

Obránci			
13	Lukáš Doudera	22 let	179 cm 80 kg
23	Michal Moravčík	25 let	194 cm 96 kg
24	Jan Šcotka	23 let	186 cm 82 kg
62	Jiří Říha	27 let	187 cm 85 kg
63	Marek Baránek	24 let	187 cm 85 kg
77	David Štich	30 let	189 cm 104 kg
78	Akím Aliu	30 let	193 cm 102 kg
94	Patrick Kudla	23 let	191 cm 79 kg

Útočníci			
5	Michal Trávníček	39 let	185 cm 94 kg
11	Samson Mahbod	31 let	175 cm 77 kg
12	Pawel Zygmunt	20 let	191 cm 92 kg
16	František Lukeš	37 let	180 cm 80 kg
18	František Gerhát	29 let	182 cm 82 kg
21	Edwin Hedberg	26 let	180 cm 79 kg
26	Viktor Hübl	41 let	183 cm 81 kg
27	Filip Helt	21 let	186 cm 92 kg
43	Yurii Zholobov	22 let	182 cm 74 kg
64	Ondřej Jurčík	27 let	190 cm 95 kg
71	Josef Stříbrný	23 let	181 cm 81 kg
75	Martin Havelka	21 let	187 cm 85 kg
75	Tomáš Pospíšil	32 let	183 cm 84 kg
79	Martin Hanzl	26 let	181 cm 75 kg
81	Lukáš Válek	25 let	181 cm 80 kg
83	Chris Langkow	30 let	186 cm 86 kg

Vydavatel

Berani Zlín, s. r. o.
Březnická 4068, Zlín

Evidenční číslo

MK ČR E 23339 (periodicita 4x ročně)

Šéfredaktor

Libor Kožík

Redakce

Karolína Václavková, Roman Ordelt,
Daniel Ostrčilík - daan.estranky.cz

Grafika a sazba

Libor Kožík

Kontakt na redakci

marketing@hokej.zlin.cz

Odborné informace

Daniel Ostrčilík (daan.estranky.cz),
Aleš Komínek

Fotografie

David Peška (titulní fot, 3, 5),
Jiří Zaňát - Zlinpress (str. 3, 6, 7, 10, 11, 13, 14),
Robin Nevřala (str. 22 - 23),
archív V. Březinové (str. 3, 24 - 26)
Libor Kožík (str. 3, 16 - 20),

Korekce

Veronika Kožíková

Tisk

EURA, s.r.o.
J. A. Bati 5542, 76001 Zlín
euraprint.cz

PŘÍBĚH HOKEJOVÉHO ŽIVOTA

4 Valentin Claireaux

vypráví příběh své pouti, při které se ze Severní Ameriky přes Francii dostal do Finska a nyní zakotvil ve Zlíně, kde může objevovat krásy Česka.

TOP 10

10 Nejmladší brankáři

bez inkasované branky jsou vždy raritou. Nikdo od nich nečekal velké výkony, ale oni prožili svůj první velký večer, který patří jen jim.

TOP ZE ŠKOLNÍCH LAVIC

13 Vojtěch Dobiáš

je velkým talentem zlínského hokeje. V současné sezoně táhne zlínskou juniorku i kanadské bodování základní části celé soutěže.

Z NAŠÍ KABINY

16 Můj vzor

bývá pro kluka často nejdůležitější osobou v dětství. Je motivací, cílem i měřítkem. Zeptali jsme se v kabině, kdo je pro zlínské Berany největším vzorem.

PARTNEŘI BERANŮ

18 Ladislav Samohýl

miluje auta a především veterány, které sbírá, renovuje a dává jim nový život. V jeho sbírce je mnoho skvostů, stejně jako v jeho vzpomínkách.

HOKEJOVÁ ŽENA

24 Vendy Březinová

je naše moderátorka, která nás provází hokejovými zápasy již sedm sezon a nyní nám přibližuje fungování režie i nejsilnější hokejové zážitky.

NEZKROTNÝ

Vlasy vlající zpod přilby a široký úsměv. To jsou poznávací znamení Valentina Claireux. Prvního Francouze ve zlínském dresu si fanoušci zamilovali stejně, jako on si zamiloval život ve Zlíně.

Karolína Václavková, foto: David Peška, Jiří Zaňát

Saint-Pierre, můj ostrov, můj domov. Je to malý, tichý ostrov plný klidu a pohody. Zná se tam každý s každým. A když se náhodou stane, že neznáš konkrétního člověka, znáš jeho příbuzné nebo kamarády. Miluju tam prostě všechno.

Chybí mi. Každý rok, kdy jsem pryč, víc a víc. Koupili jsme tam dům a já se těším, že si tam vytvoříme domov. Moje žena Lucy, dcerka Abby, já a náš Falco, čtyřnohý člen naší rodiny. Vždy se těším, až se tam v létě vrátím. Vracet se domů a vozit si tam všechny ty zážitky a vzpomínky je skvělé.

Na brusle jsem se poprvé postavil, když mi byly čtyři. Může se to zdát brzo, ale u nás na ostrově je to běžný věk, kdy se všichni začínají učit. A já jsem do toho fakt spadl. Pohltilo mě to. Těšil jsem se na každou zimu, až zamrzne jezero a já zase zažiju ten nepopsatelný pocit volnosti. Později se k bruslení přidala hokejka a puk. Začal jsem dávat góly.

Hokej jsem si vlastně nevybral. Jednoduše jsem se do toho narodil. U nás v Saint-Pierre je to sport číslo jedna. Máme televizní kanály NHL, které po večerech sledujeme a všichni fandíme Montreal Canadiens. Spojuje nás francouzština, oni mluví francouzsky a my jsme Francouzi. Hokejem se u nás prostě žije. A tak bylo jednoduché se zamilovat a začít se hokeji opravdu věnovat.

V Saint-Pierre jsem potkal i svou ženu. Poznali jsme se, když nám bylo 12. Její táta přijal na našem ostrově práci. Je to policista. My své policisty nemáme, tak k nám přijíždí z Francie, jsou u nás

na pár let a pak se zase vrátí. Už tehdy jsme se do sebe s Lucy zamilovali. Chodili jsme do stejné školy, má narozeniny o den dřív než já, a tak to vlastně všechno začalo.

Když mi bylo 15, opustil jsem ostrov a přestěhoval se do Francie, abych byl lepší a uspěl jako hokejista. Někomu se může zdát nepochopitelné, proč jsem si nevybral raději Kanadu. Důvod je jednoduchý - ve Francii jsem měl několik kamarádů. A taky tam byla vyšší pravděpodobnost se dostat do národního týmu.

Přestěhovat se z domova v patnácti je změna a pro mě to byl opravdu velký skok do neznáma. U nás doma nejsou žádné vlaky, autobusy, a skoro ani lidí. Na celém ostrově je nás jenom 6000. A i když je náš ostrov součástí Francie, cítíme se jako praví Severoameričané, jako praví Kanadáni. O to větší šok to pro mě život ve Francii byl.

Najednou kolem mě bylo 68 milionů lidí, vlaky a autobusy na každém kroku. Ze začátku to bylo opravdu šílené, ale pomáhalo mi vědomí, že jsem tam kvůli škole, a hlavně kvůli hokeji. Chtěl jsem hrát na nejvyšší možné úrovni a věděl jsem, že v Evropě se mi to může podařit. Vždyť evropské ligy jsou tak kvalitní... A jsem hrozně vděčný, že jsem s hokejem mohl procestovat kus starého kontinentu.

Jako potvrzení toho, že se mi daří, беру tu počtu hrát s kapitánským céčkem na hrudi. Poprvé se mi toho ocenění dostalo v sezoně 2008/2009, kdy jsem hrál za Amiens. Považuji to i jako důvěru trenéra, kterou nesmím zklamat.

„Na brusle jsem se poprvé postavil, když mi byly čtyři. Pohltilo mě to. Těšil jsem se na každou zimu, až zamrzne jezero a já zase zažiju ten nepopsatelný pocit volnosti.“

Ve Finsku mají kvalitní ligu, za ty roky mě tam znali, udělal jsem si tam dobré jméno... Ale finská nabídka nepřicházela a pak přišla ta česká, ze Zlína.

chodíme venčit psy, na kafe nebo na jídlo. A na ledě máme prostě něco víc. Je tam něco extra, něco, co jsem nikdy nezažil. Velmi dobře nám funguje chemie.

Lucy se na mě podívala a řekla, ať do toho jdu, že to bude nová zkušenost, nová země a měli bychom to zkusit. Navíc se na tom shodli i mí agenti. Řekli, že působení v české extralize pro mě může být přínosné. A protože můj agent je zároveň mým dobrým kamarádem, věřil jsem mu.

Stejně jako život ve Zlíně a tým Beranů, mi sedl i český hokej. Je hodně fyzický, což se mi líbí. Letos jsem se do toho moc nepouštěl, víc se zaměřuju na ofenzivní a defenzivní hru. Ale když to bude pro tým potřeba, půjdu do toho kdykoliv.

Tak jsem tady. Příchod do Zlína byl jiný, v hlavě jsem měl totiž pořád Finsko. Ale nakonec to bylo příjemné překvapení. Zlín je skvělý. Pořád tady svítí slunce. Jsou tady dobré restaurace, lidé jsou přívětiví... Nemůžu říct jediné špatné slovo. Dopadlo to skvěle, tady se cítíme jako doma.

„Zlín je skvělý. Pořád tady svítí slunce. Jsou tady dobré restaurace, lidé jsou přívětiví. Nemám jediné špatné slovo.. Dopadlo to skvěle, protože se tady cítíme jako doma.“

K tomu, že jsem si mohl zkusit jak finskou, tak českou nejvyšší ligu, určitě pomohl

i fakt, že jsem pravidelným členem francouzského reprezentačního týmu. Vybrali si mě tam brzy. Nevím, jestli jsem byl tak dobrý, ale vybrali si mě.

Znamení toho, že jsem pro tým dobrým příkladem, který by měli následovat. Vždycky jsem se snažil být osobou, na ledě i v životě, která je nápomocná. Nikdy jsem si o sobě nemyslel kdovíco, zůstával jsem nohama na zemi. Tým, jeho potřeby a úspěchy jsem vždycky stavěl na první místo.

být profesionál.

Finský hokej je velmi rychlý, je tam spousta excellentních bruslařů. Každý v týmu má svou jasně danou úlohu, kterou všichni zodpovědně plní. Je to hodně defenzivní hra, a tak je těžké tam strílet góly.

První velký hokejový skok jsem zažil při přestěhování ze Saint-Pierre do Francie. Všechny sezóny jsem strávil v Amiens. Hrál jsem nejvyšší francouzskou ligu, ale cítil jsem, že se chci posunout, že chci zkusit něco víc, že chci ještě vyrůst.

Hrál jsem ve čtyřech týmech, žil ve čtyřech různých městech. Zkusil jsem si druhou i první ligu. Život ve Finsku je těžký. Hlavně proto, že od října do února je tam tma. Než si na to člověk zvykne a připraví se na to, je to fakt těžké. Tma je to první, co mě napadne, když se řekne „život ve Finsku“.

Do Francie se krátce po mně vrátila i Lucy s rodinou, dělila nás vzdálenost a tak jsme spolu udržovali kontakt jen přes mobil. V 18 jsem začal hrát profesionálně, ona začala studovat na univerzitě a tehdy jsem jí zavolaal a řekl, že už je čas, abychom byli spolu. Od té doby už napořád.

Ve Finsku jsem byl 5 let a jsem si jistý, že na to období nikdy nezapomenu. Byl jsem tam rád, ale řekl bych, že ve Zlíně je mnohem víc možností. Jsem vděčný, že jsem v tu pravou chvíli potkal ty správné lidi a mohl se stát lepším hokejistou, ale také vyrůst v lepšího člověka.

Druhým velkým skokem bylo stěhování na sever. Před sezonou 2014/15 jsem dostal nabídku jít hrát do Finska, kterou jsem s nadšením přijal. Šla tam se mnou také Lucy. Čekal jsem, až dodělá univerzitu a bude mít svůj diplom. Zeptal jsem se, jestli chce jít se mnou a ona řekla, že se mnou půjde, kam nás hokej a život zavede.

Život ve Finsku je jednoznačně součástí našich životů. A živě vidím, jak s Lucy sedíme na terase a vzpomínáme na to, kde všude jsme byli.

Byl jsem připravený. Víte, ve Francii jsme prostě hráli hokej a nikdo nám neřekl, jaký je hokej venku, jak jiný přístup může být. A najednou jsem byl ve Finsku a ta změna byla obrovská.

Od první chvíle, kdy jsem ji viděl, jsem věděl, že ona je ta pravá. A měl jsem pravdu. Věřím v pravou lásku. Víím, že žijeme v šílené době, kdy díky sociálním sítím můžeme žít 4 rozdílné životy najednou, ale já nejsem ten typ. Jsem rád, že mám svoji ženu a naši nádhernou dceru Abby.

Podle mě je Finsko jedna z nejtvrdějších zemí, co se hokeje týče. Jejich přístup, pracovní morálka, nasazení, etika... Všechno je na velmi vysoké úrovni. Až ve Finsku mě naučili, co to znamená

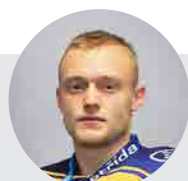
Díky Lucy jsem vlastně i teď ve Zlíně. Ona je ta, které za to vděčím. Před současnou sezonou jsem čekal na nabídku a všechno nasvědčovalo tomu, že se vrátím zpět do Finska. Nechtěl jsem změnu.

připraveni na těžký zápas, do kterého jsem dali všechno.

A víte co? My jsme vyhráli! Porazili jsme Finy 5:1 doma před vyprodaným zimákem. Navíc jsem se na konečném skóre podílel gólem. Ty emoce je těžké popsat. My, nehokejová země, jsme porazili hokejovou špičku. Ještě teď, když si na to vzpomenu, cítím tu atmosféru, to nadšení.

Jan Dufek

„Vala vnímám jako správného kluka, profesionála, který nám všem jde dobrým příkladem. Když se kamarádsky pošťuchujeme, občas si rýpnu a řeknu mu, že Lucy je chudák, protože musí vychovávat dvě děti najednou, jejich maličkou Abby a Vala k tomu. (smích)“

Příběh z hokejového života | Valentin Claireaux

To patří k tomu nejlepšímu, co jsem zatím v hokeji zažil. Ale ještě jeden zážitek mi chybí a já doufám, že jej doplním do sbírky toho nejlepšího. Je to účast na olympiádě. V létě se o ni popereme. A já doufám, že až se mě jednou někdo zeptá na moje hokejové zážitky, účast na olympiádě k nim bude patřit.

Držte mi palce!

Tomáš Žižka

„Od začátku jsem Vala vnímal jako pozitivního člověka. Přišel do období, kdy se nám vůbec nedařilo, ale byl dobře naladěný, neustále se usmíval a k tomu stejnému nutil i nás. S úsměvem a pohotově reaguje i na moje pokusy mluvit francouzsky. Učil jsem se ve škole a tak si pamatuju jen ty drobné fráze, které si na Valovi zkouším.“

S naší věrnostní kartou získáte spoustu výhod:

NIŽŠÍ
KLUBOVÉ
CENY

BODY
ZA KAŽDÝ
NAKUP

ODMĚNY
ZA VĚRNOST

Zaregistrujte se v nejbližší
prodejně ENAPÓ.

Kávovar
ETA Inesto,
digitální

YESPASS
body
100 BODŮ
+ 769 Kč
BĚŽNÁ CENA 999 Kč

Parní hrnec
ETA Steampot

YESPASS
body
200 BODŮ
+ 1 099 Kč
BĚŽNÁ CENA 1 499 Kč

Zastříhovač
vlasů a vousů
ETA Tommy,
bílý

YESPASS
body
100 BODŮ
+ 449 Kč
BĚŽNÁ CENA 649 Kč

Kompletní informace najdete na www.yespass.cz

Radost z jízdy

THE X6
ROZENÝ VŮDCE.

SYNOT AUTO ZLÍN

www.bmw-synotauto.cz

TOP 10

nejmladší brankaři s nulou

Být jako zeď. Každý brankař si vychutnává ten okamžik, když opouští po zápase led jako opěvovaný hrdina. A co teprve, když ten opojný pocit pozná poprvé v kariéře, ještě jako náctiletý...

Představujeme vám deset nejmladších brankařů v dějinách klubu, kteří dokázali ve zlínském dresu udržet v nejvyšší soutěži nulu.

Daniel Ostrčilík - daan.estranky.cz, foto: Jiří Zaňát, daan.estranky.cz, archiv klubu PSG Berani Zlín,

Příběhy prvního velkého večera brankařů jsou různé. Někteří se dočkali hned na začátku kariéry, jiní si chvíli museli počkat.

Ten nejmladší z bezchybných byl tehdy ještě chlapec. Nebyl ještě ani plnoletý, když ve žluto-modrém dresu vychytil své první čisté konto. Navíc to viděla celá republika v televizním přenosu. Jenže to měli ševci na dresu „géčko“ a zakladatel Facebooku Mark Zuckerberg ještě nebyl ani na světě.

Jinému brankaři se povedlo vynulovat soupeře rovnou při ostré extraligové premiéře. To se zatím nikomu jinému nepodařilo. V té době však Berani ještě marně čekali na svůj první titul.

Ve zlínském dresu do této chvíle nastoupilo v nejvyšší soutěži 51 brankařů, šestadvacet z nich udrželo čistý štít, nejvícekrát se to podařilo Igoru Murínovi, který jich zvládl pro zlínský tým zajistit celkem dvacet sedm.

Přehled deseti nejmladších přinášíme v přehledu. Pro změnu nejstarším brankařem s nulou se stal v polovině listopadu v zápase proti Pardubicím Radovan Biegl. Bylo mu 38 let a 187 dnů.

Výkon Daniela Hufa máme v živé paměti ze zápasu s Kometou Brno, na které místo jeho první nula stačila?

Pavel Maláč
16. června 1973

21 let a 179 dnů

Zlín - Olomouc
11. prosince 1994
2:0

Robert Hamrla
25. ledna 1977

21 let a 299 dnů

Zlín - Vítkovice
18. ledna 1998
3:0

Na první nulu si musela současná zlínská jednička pořádně počkat. Kašíkovi se blížila dvadvacítka, když v lednu 2014 na ledě Kladna vychytil svou první nulu. A za tři měsíce později do kamery České televize vykládal, jak se po zisku mistrovského titulu půjde zastřelit.

Od té doby však nuly na Liborově kontě přibývaly a nyní jich má již devatenáct a na zlínského rekordmana Murína mu chybí „jen“ devět zářezů.

I rodák z Orlové si musel na první čisté konto počkat. Ačkoliv do extraligy poprvé zasáhl už v sedmnácti letech, prvního „shootoutu“ se dočkal až v jednadvaceti. Stálo to ale za to!

Na Zimním stadionu Ludka Čajky vychytil v přímém souboji s Pavlem Cagašem úřadujícího šampiona z Olomouce. Společně s dvěma góly Miroslava Okála tak vrátil Berany do čela tabulky, kde se udrželi díky přestávce přes Vánoce i Nový rok.

Nakonec to bylo nejen vůbec první ze dvou čistých kont ve Zlíně, ale i v jeho extraligové kariéře.

Ačkoliv se dodnes druhému nejmladšímu brankaři české extraligy zlínské angažmá příliš nepovedlo, tenkrát v polovině října 2006 ve Vítkovicích byl k nepřekonání. Vychytil všech 41 soupeřových střel.

O 17 dnů později - poslední říjnový den - se dočkal své druhé a poslední nuly doma proti Plzni.

Během 5 dnů, konkrétně druhého ledna 1998, vychytil ve zlínském dresu své jediné dvě nuly. Téměř 21letý Hamrla tehdy nejprve v souboji s Pruskem vychytil Vítkovice. Na nulu mu stačilo 15 zákroků.

Následně si odvezl „shotout“ z Jihlavy (0:1), kde vyhrál „nervák“ proti Marku Novotnému. V nevydařené sezoně se ve zlínském brankovišti protočilo pět gólmánů. Hokejový samouk pověstný výtečnou hrou holí toho však odchytil nejvíce.

Jedná se o nejčerstvější zápis. Kalamita ve zlínském brankovišti ho hodila do vody. Jednička Kašík byl po střetu s Jágrem o berlích, čerstvá posila Marek Čiliak proti „své“ Kometě chytat odmítl.

Zlín byl přitom poslední, nic pro slabé povahy. Nakonec prožil pohádku a Zlín v osmém zápase teprve druhou výhru. Zasloužil se o ni dvacetiletý gólmán, který si proti si proti Plekancovi, Muellerovi a spol. vedl přímo znamenitě.

Libor Kašík
31. března 1992

21 let a 299 dnů

Kladno - Zlín
24. ledna 2014
0:2

Jakub Čech
13. srpna 1985

21 let a 61 dnů

Vítkovice - Zlín
13. října 2006
0:3

Daniel Huf
17. dubna 1999

20 let a 331 dnů

Brno - Zlín
6. října 2019
0:7

Při extraligové premiéře rovnou vychytat i nulu? To se zlínskému gólmanovi zatím povedlo pouze jednou. Dvacetiletý Petr Tuček, tenkrát už hvězda juniorské extraligy, začátkem února 1999 ohromil na stadionu všechny včetně legendárního Ivana Hlinky. Zneškodnil všech 29 střel.

„Ptal se, kde ty výborné juniory pořád bereme,“ smál se tehdy kouč Zdeněk Venera. Soubor gólmanů sváděl se zkušenějším Zdeňkem Orctem.

Petr Tuček
26. ledna 1979
20 let a 208 dnů

Litvínov - Zlín
5. února 1999
0:0

Jiří Králík
11. dubna 1952

19 let a 185 dnů

Pardubice - TJG
12. října 1971
0:2

Tehdejší tisk psal o brilantním výkonu nadějného Králíka, který v polovině října 1971 vychytal svou první z osmi nul ve zlínském dresu a druhou výhru týmu v sezoně. Pochytil všech 32 střel, včetně pokusů Martince. Ten večer patřil i dalšímu z rodiny - mezi střelce se zapsal i jeho bratr Václav.

Dodnes je Jiří Králík vůbec nejmladším brankářem v historii, který nastoupil ve žlutomodrém dresu. V únoru 1969 na ledě Kladna (4:7) mu bylo 16 let a 308 dnů.

Je dosud nejmladším gólmanem Zlína, který v samostatné české extralize udržel čisté konto. Tenkrát obrovský osmnáctiletý talent zlínského hokeje na konci října 2008 zvítězil v pikantním souboji se stejně starým brankářem Slavie Furchem díky jedině trefě Balána v zápase.

Současný brankář pražské Sparty byl dlouho druhý také v počtu odchytených nul (16) ve zlínském dresu, než ho překonal Libor Kašík.

Jakub Sedláček
5. dubna 1990

18 let a 208 dnů

Zlín - Slavia
31. října 2008
1:0

Roman Svačina
26. května 1969

18 let a 150 dnů

TJG - Brno
23. října 1987
5:0

Téměř měsíc a devět zápasů čekali na druhé vítězství v sezoně. K tomu pomohl hokejistům Gottwaldova osmnáctiletý Roman Svačina, který přitom odchytil teprve svůj čtvrtý zápas v životě.

Po deseti dnech od své premiéry v nejvyšší soutěži se dočkal i prvního a jediného čistého konta. Navíc v přímém souboji s legendárním brankářem Zetoru Karlem Langem. Propracoval se až do pozice jedničky sezony a pomohl k záchraně ligy.

Byl to jeho čtvrtý zápas v životě v nejvyšší soutěži, navíc ho vysílala televize. Měl nahradit „nenahraditelnou“ zraněnou brankářskou jedničku - Jiřího Králíka.

Povedlo se, ještě ještě nepnoletý Ivo Pešat vychytal proti reprezentantovi Jiřímu Lálovi a spol. jako nejmladší gólman v dějinách zlínského klubu nejen čisté konto, ale také vůbec první výhru Gottwaldova před televizními kamerami.

Ivo Pešat
11. listopadu 1965

17 let a 331 dnů

Č. Buděj. - TJG
8. října 1983
4:0

Prioritou je nyní A-tým

Devatenáctiletý zlínský hokejista VOJTĚCH DOBIÁŠ letos dominoval statistikám juniorské soutěže nazvané Turnaj o Pohár DHL, když získal 51 bodů v 35 zápasech a stal se nejproduktivnějším mládežnickem ligy a letos nakoukl ve dvou zápasech i do seniorské extraligy.

Roman Ordelt, foto: Jiří Zaňát

Vojto, jaké byly tvé první sportovní krůčky?

Začínal jsem s fotbalem na Slovácku, protože ho hráli moji bráchové. Potom mě ale taťka vzal na zamrzlou kaluž a začalo mě to bavit víc než fotbal. Říkal jsem, že fotbal mám rád, ale hokej miluju. První krůčky na ledě byly ve třech letech v Uherském Hradišti. Do Zlína jsem přišel ve čtrnácti letech do mladšího dorostu.

Je pro kluka z vesnice v dětském věku hokejový život těžký?

Bylo to hodně náročné. Ale mě hokej strašně bavil, s taťkou jsem chodil na ledovou plochu už hodinu před tréninkem. Vstával jsem v pět hodin, ráno trénink a poté výuka ve škole v Hradišti.

Na kterého trenéra v hokejových začátcích, případně v mládežnickém věku nejvíce vzpomínáš?

V Uherském Hradišti ve čtvrté třídě pan Lukáš Kašný, ten mi dal na začátku hodně hokejových základů. Ve Zlíně poté pánové Tomáš Valášek a Robert Svoboda. Ale je i spousta dalších, kteří mi pomohli v rozvoji mých schopností.

Jak hodnotíš z vlastního pohledu průběh letošní sezony?

Jsem spokojený, že jsem konečně něco vyhrál (pozn. kanadské bodování a tabulku střelců). Samo-

zřejmě bych byl raději za týmové úspěchy a výhry, kterých letos příliš nemáme. Když si promítnu naše zápasy zpětně, gólů jsme dávali dost. Byli jsme třetím nejlepším týmem na přesilovce, ale výhry nepřišly. Hokeji je třeba dávat všechno, nevynechat žádný trénink a pro výhru obětovat víc než sto procent. Snažím se být ve všem nejlepší, neumím prohrávat, nesnáším to. Rád sbírám body v produktivitě, beru hru hodně na sebe.

V devatenácti letech jsi poprvé nakoukl do seniorské extraligy. Jaká to byla zkušenost?

Bylo to prostě super. Od premiérového duelu v Hradci Králové jsem dokázal přepnout v hlavě a dávám hokeji ještě víc. I díky tomu jsem pak vyhrál kanadské bodování juniorské soutěže. Hodně mě to motivovalo a jsem moc rád, že mi pan trenér Svoboda dal takovou šanci.

Co myslíš tím, že jsi „dokázal přepnout v hlavě“?

Že nesmím vůbec nic vypustit, protože v mužích nikdo nic nevynechá. A pořád makat, abych dokázal, že na to mám.

Máš vedle letošní premiéry v seniorské extralize další zkušenosti s dospělým hokejem?

Loni jsem odehrál šest zápasů v první lize za prostějovské Jestřáby. Nedostal jsem tam sice na ledě moc prostor, ale zkušenost to byla dobrá. V letošní

sezonně jsem naskočil na pár zápasů do druhé ligy za tým Hodonína. Přiznám se, že jsem nečekal, jakou má druhá liga dobrou úroveň.

Tvé výborné výkony nezůstaly bez odezvy a máš zkušenosti z mládežnických výběrů České republiky.

Byl jsem v reprezentaci do 18 let. Hráli jsme tři zápasy s Ruskem, dále dva duely se Slovenskem a poté turnaj evropských velmocí ve Švédsku. Nejvíc vzpomínám na Turnaj pěti zemí v texaském Dallasu. V Americe jsou moc milí lidé, je to úplně jiný svět nejen po hokejové stránce. Fanoušci se s námi dokonce fotili v obchodním centru!

Proč nepřišla šance zahrát si v juniorské reprezentaci do dvaceti let?

Reprezentaci jsem si víceméně pokazil sám, protože jsem měl určité neshody s trenéry. Byl jsem v mládí trochu divoký, ale už jsem z toho pomalu vyrostl. Pro mě není mládežnická reprezentace až tak důležitá, prioritou je nyní dostat do seniorského hokeje.

Dáváš hodně gólů. Máš nějaký recept na pilování a přesnost střelby?

Doma mám střílnici. (úsměv) Piluju střelbu na umělém ledu do branky se čtyřmi otvory, dvě dýry dole v rozích a dvě nahoře. Pokud mám čas, už to tam pálím. Takové malé kluziště v délce tří metrů.

Jaké máš plány do příští sezony, když už opusťš juniorský věk?

Chci zabojovat o extraligu, případně hrát někde na střídavé starty v první lize. Nebránil bych se ani cizině. Zámožská juniorka mě příliš neláká. Myslím si, že jít hrát do Německa mezi muže mi dá víc než

odchod do Ameriky.

Máš ve svém volnu čas na koníčky kromě hokeje?

Rád chodím na ryby, nejraději na řeku Moravu v Uherském Hradišti. Můj největší úlovek byl amur v délce sto dvacet centimetrů. Pouštím ale každou rybu zpátky do vody. Je to skvělý relax, u vody se parádně vyčistí hlava. Rád jezdím i na kole, občas si zahraju tenis a chodím na procházky se psem. Máme sibiřského husky. Je to tažný pes a váží kolem třiceti kilogramů.

Kdo je tvůj hokejový vzor?

V současné době určitě nejlepší český hokejista David Pastrňák z Bostonu. Sice má hokejku na druhé straně, ale i tak ho fakt obdivuju.

Sleduješ výkony extraligového týmu mužů?

Ano, chodím skoro na každý zápas. Po změně trenéra se kluci zvedli, hrají skvěle. Věřil jsem tomu, že pan Svoboda mužstvo pozvedne v tabulce směrem nahoru. Je to výborný trenér a po lidské stránce skvělý chlap. Nepřekvapilo mě, že se týmu začalo dařit.

Ve statistikách máš rekord v produktivitě před čtyřmi lety, když jsi nasbíral 67 bodů. Dá se tohle číslo ještě překonat?

Bylo to ještě v mladším dorostu, kde jsem byl o hlavu větší než spoluhráči. Nyní se to již vyrovnává a není tak velký rozdíl ve fyzických parametrech. A taky hokej je o něčem jiném. Letos v juniorce jsem nasbíral 51 bodů v 35 zápasech, což taky není špatné. Ale určitě ještě přidám pár bodů ve druhé části soutěže nazvané DHL Superpohár.

Kdo je můj životní vzor?

Každý potřebujeme mít svůj vzor. Obraz toho, kým chceme být v osobním, ale i v profesním životě. Pro sportovce je taková osoba, se kterou by se mohli ztotožnit, možná ještě důležitější. Ve zlínské kabině jsme se zeptali, kdo byl, nebo stále je, jejich hrdinou a kdo jim pomáhá plnit jejich sny.

Libor Kožík, grafika a foto: Libor Kožík

Dalibor Řezníček

V dětství jsem asi neměl žádný velký hokejový vzor. Tím pro mne byl spíš můj táta, který byl hokejovým brankařem. A také můj bratranec, byl starší a hrával ve Zlíně v mládežnických kategoriích.

Nyní sleduji Ryana McDonagha, hrajícího v Tampa Bay Lightning. Líbí se mi jeho obětavost a styl, kterému se snažím přiblížit.

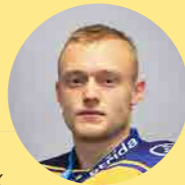
Jakub Šlahař

Jednoznačně Petr Čajánek. Ve Zlíně jsem začal hrát za mládež právě v období, kdy tady hrával a byl největší hvězdou. Jeho bojovnost, patriotismus a hokejové umění jsem vždy obdivoval.

Později jsem byl velmi šťastný, že se mi podařilo s ním odehrát jednu sezonu ve stejném týmu. Bral jsme to jako splněný dětský sen.

Honza Dufek

Brácha, protože je chytrý, ambiciózní a vždy mi se vším pomohl. Kdyby nebylo jeho, tak možná hokej ani nehraju.

Tomáš Žizka

Osobnostně rozhodně rodiče, ale hokejově to bylo tehdy složitější. Vyrůstal jsem v období revoluce a to moc zpráv z NHL nebylo, ale pak jsme začali sbírat kartičky a já jsem si oblíbil Petra Svobodu, Čecha který emigroval do Kanady a také hrál na postu obránce, jako já.

Valentin Claireaux

V životě je to rozhodně můj táta. Vždy se na něj můžu obrátit a pomůže mi. Se vším mi poradí a dokáže vyřešit každý problém.

Z hokejové světa to bude asi Patrice Bergeron, který nyní hraje za Boston Bruins. Líbí se mi jeho hra dopředu a zároveň se vrací do defenzivy.

Libor Kašík

Doteď a stále bude největší vzor můj táta. Je to neskutečně zručný člověk, který si se vším umí poradit a hlavně je to skvělý chlap.

Hokejově to byl už od mala Roman Hamrlík. Bydlel ve stejné ulici a já jsem obdivoval, jak se kluk z Malenovic dokázal dostat do NHL.

Tomáš Fořt

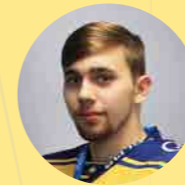
Hokejový? Tak to nevím. Asi jsem neměl jeden vzor, s časem se to vždy měnilo. Ale sportovní je jasný. Je to můj táta. Byl to úspěšný sportovec, kterým jsem se chtěl stát také.

Nyní se sportem živím a naštěstí dělám něco jiného než on. Na kole bych asi moc úspěšný nebyl.

Jakub Herman

U mne to byl Pavel Datsyuk, i díky němu jsem začal fandit Detroitu. Má velmi šikovné ruce, hodně dobré bruslení a dával krásné branky.

Štěpán Fryšara

Jednoznačně Alexander Ovečkin. Hrozně se mi líbil styl jeho hry, že dokázal dobře střílet branky a k tomu nahrává. Prostě nebezpečný z každé pozice, zároveň hraje hodně do těla.

Lukáš Buchta

Také nemám hokejový vzor. Pro mne to byli vždy rodiče. Ti mi pomáhali se vším. Podporovali mne v hokeji, ale zároveň dbali na to, abych nespolehal jen a pouze na hokej. Chtěli, aby to pro mne byl hlavně koníček, zábava. Díky nim jsem se rozhodl jít studovat do USA a nyní mám spoustu možností i mimo led. Za to jsem jim velmi vděčný.

Antonín Honejsek

Pavel Datsyuk. Hrál v Detroitu a měl jsem možnost ho poznat, když jsem byl v Detroitu na kempu. Líbil se mi jeho styl, měl šikovné ruce, byl silný puku. Hodně jsem se díval na jeho videa a snažil jsem se to přenést i do svého hokejového projevu.

Muzeum je můj velký sen

„Kdybych ten život měl otočit, tak bych ho šel stejnou cestou. Nic bych neměnil“ to jsou silná slova pana Ladislava SAMOHÝLA, který vlastní jednu z nejpůsobivějších sbírek veteránů v České republice.

Libor Kožík, foto: Libor Kožík

Pane Samohýle, řízení holdingu jste již předal synovi, čemu se nyní věnujete?

Řízení jsem před dvěma lety předal synovi, ale stále jsem 100% akcionář, takže mu říkám: „Ty, ty, ty, nebo tě okamžitě odvolám!“ (smích)

Dělám si jen srandu. Svoji práci dělá dobře, ale teď toho má plné brýle. Já se nyní věnuju především veteránům. Máme rozdělaných nějakých 40-50 aut a musíme i u zaparkovaných aut dělat pravidelný servis a udržovat je v dobrém stavu. To je krásná, ale nekonečná práce.

Pokud se řekne Baťa a auta, jaké Vás napadne jako první?

Tak to je úplně jasné - jde o legendární Ford model T, který Tomáš Baťa přivezl ze své druhé návštěvy z Ameriky jako funkční vzorek. Tohle auto stálo jak na počátku motorismu ve Zlíně, tak zapříčinilo i rodinnou zálibu ve veteránech.

Můj děda se znal s jedním velkým baťovským ředitelem. Ten ho seznámil s Eliškou Junkovou, skvělou závodnicí a prozradil mu, že na Podhoří někde na zahradě stojí právě ten rozebraný Ford-T. Děda vůz koupil za 300 Kč. Stále máme doma účtenku, protože to bylo první auto ve sbírce.

Pak ho s Vintou Horákem poskládali a potom s ním děda jezdil různé přehlídky nebo závody veteránů. Tak vlastně všechno začalo.

Jaká další auta by se dala označit jako „baťovská“?

Teď dávám dohromady Laurinku z roku 1909. V archívech v Mladé Boleslavi jsem náhodou zjistil, že ho ve Vídni koupila firma Baťa. Jednalo se o jedno z prvních aut, které Baťa měl. S blížící válkou ho zrekvírovala c. a k. armáda.

Původně na tom byl krásný landaulet (druh karoserie), ale pak na ni dali klasický valník. Po válce se to dostalo zpět k Laurinům a pak končí záznamy. O mnoho let později děda to auto koupil, pořád ještě s valníkem.

Mně se podařilo sehnat z Francie originální landauletovou karoserii z té doby. Je na ní vše původní. Tak jsem říkal, že na tohle nikdo šahat nebude, nám sedí na baťovského Laurina a podle fotek je prakticky totožná.

Vím ještě o jednom Lincolnu, dvanáctiválcovém, který firma Baťa prokazatelně koupila a zkoušela na něm nové rozměry pneumatik. Auto je v Čechách. Je z toho ale hrozný vrak a zatím nevím, co za to bude majitel chtít, protože na tom jsou tak tři, čtyři roky práce.

A právě tahle tři auta, která mají jasnou historii, by se vyjímala ve sbírce jako „baťovská“.

Nezvažoval Tomáš Baťa, který vyráběl pneumatiky a letadla, také vlastní automobilku?

Zvažoval. Ale tady trochu negativně zapůsobi-

la Eliška Junková, která ji Baťům rozmluvila. V té chvíli už tady byly vyrobené dva prototypy. Jenže svět v té době svět procházel krizí a i v Americe byly plné sklady aut a žádní kupci. Je to trochu škoda, mohli jsme být takový český Detroit.

Přibližte nám trochu příběh Elišky Junkové, která je velmi úzce spojená se Zlínem i Vaší rodinou.

Jedná se o zajímavý životní příběh skvělé závodnice dvacátých let. Se svým manželem Čeňkem jezdili na bugatkách, nejdřív spolu a potom Eliška sama. Jako jedna z mála žen v historii dokázala vyhrávat mužské závody. V životě ji ale bohužel provázelo mnoho neštěstí.

Čeňek se zabil v roce 1929 a ona hned ukončila kariéru. Později se jí také zabil její blízký přítel Jean Bugatti, když se při tréninku vyhýbal cyklistům, naboural a naboural.

Ve třicátých letech začala Eliška pracovat pro Baťu. Měla na starost prodej pneumatik. Bohužel se ale blížila válka...

Pak to měla těžké, protože byla spojena s bankovní rodinou, což tehdejší režim neměl moc rád. Byly doby, kdy neměla žádný příjem a nemohla ani nikde pracovat.

Vše se změnilo, až ji můj děda přemluvil, aby s ním jela na slavný závod Targa Florio. Tam se jí dostalo velkých poct, měla 20minutový pořad v televizi... Uměla čtyři jazyky a byla až neuvěřitelně šarmantní.

Po návratu si na ni režim vzpomněl a udělal z

ní zasloužilou mistryni sportu. Pak už se jí žilo o něco lépe.

Jak vznikla Vaše záliba ve veteránech?

Já jsem se do toho narodil, neměl jsem šanci se tomu vyhnout. (smích) A jsem moc rád, že se mi už daří do toho zavrtat i syna.

Začal jsem sbírat motorcky, první bugatti jsem měl v šestnácti letech. Za totality jsem ale nebyl schopný sehnat náhradní díly, abych ji opravil. Tak jsem to vyměnil za kabrioleta Mercedes 230. Dnes mě to mrzí, teď by z toho bylo krásné auto...

Později jsem se rozhodl si tu bugatku poskládat. Chtěl jsem originální, tu, se kterou jezdila Eliška Junková. Povedlo se a nyní mám 11 originálních kusů! Ale ty už nejsou na závodění. To opotřeбенí materiálu je tak velké, že by to nic neujelo. Na závodění děláme repliky.

Takže pro Vás je ta Bugatti 35 nejkrásnějším autem?

Ano, jednoznačně patří mezi nejkrásnější spolu s Alfou Romeo Monza, kterou mám vystavenou tady v Loukách.

Jak se Vaše rodina dostala k prodeji aut?

Jak se zabil Tomáš Baťa, tak se děda nechal u Baťů vyplatit a přestěhoval se do Březolup. Otec následně pracoval v Mototechně, ale v roce 1968 se tam rozhodl skončit a po dohodě v Mladé Boleslavi vznikla ve Zlíně první značková prodejna AZMB (Automobilový závod Mladá Boleslav). Dru-

há vznikla později v Praze a třetí v Mladé Boleslavi.

Zlínkou, která byla přímo pod zimním stadionem, kde je nyní točna trolejbusů, měl na starost můj otec. A ten obchod fungoval skvěle. Vždyť nejvíc jsme prodali okolo 10 tisíců automobilů ročně!

Jak se takové množství aut do Zlína přepravilo?

Tehdy jel do továrny autobus plný lidí a zpět všichni vezli do Zlína auta. Jen jsme měli nedostatek registračních značek... Tak jsme dali jednu na první auto v koloně a druhou na to poslední. Policisté si na to pak už zvykli.

Vám se ale podařilo dobře firmu transformovat v 90. letech...

Ano, to bylo zásadní. Na druhou stranu to bylo pořád stejné... Věděli jsme, co dělat a že dobrá služba zákazníkům je základ úspěchu.

Z této doby si pamatuji i příhodu s Donaldem Trumpem. Starý pán Zelníček měl krásné Porsche 924, ale po jeho smrti bylo zamknuté. Trump se chtěl porozhlédnout po městě, tak mu půjčili zeleného Favorita. Jenže mu to tady u Moskvy zdechlo. On ani nezamkl, přišel k nám, předal klíče a já jsem auto odvezl. (smích)

Jak to nyní vypadá s muzeem veteránů? V roce 2012 byly zveřejněné plány, ale zatím bez realizace.

Tenhle projekt je bohužel velmi závislý na zdejších radních. Zlín má jedinečnou příležitost vybudovat muzeum, za kterým by sem jezdily davy lidí, ale zatím se nic neděje a vše se oddaluje.

Já tady ve skladu provedu ročně až tři tisíce lidí, a to je jen po známostech a že mám zrovna čas.

Takhle to dál nejde a není to ani důstojné.

Mít muzeum, kde by se napsaly příběhy těch aut, je můj velký sen. Kromě batovských aut mám i mnoho aut s příběhem z druhé světové války. Například auto Lisy Heydrichové nebo auto, kterým K. H. Frank jel na obhlídku Lidic.

Nepřemýšlel jste o tom, že byste tu sbírku převézl tu sbírku někam jinam?

Ne. (rozhodně) Měl jsem nabídku vytvořit muzeum jinde a bylo by to hrozně jednoduché, ale já jsem ze Zlína a pokud má někde být, tak jedině tady. Třeba se dočkám, je to pro mne srdcová záležitost.

Po autech je asi poptávka na různá natáčení...

Ano, my jsme například dodávali do filmu Na západní frontě klid všechna auta z první světové války. Z českých můžu jmenovat Jak utopit doktora Mráčka, Páni Kluci, teď jsme pujčovali na Zátopka a spoustu dalších.

Pro sbírku to bylo docela důležité, protože jsme jí díky honoráři mohli zase rozšiřovat.

Asi nejznámější je vypůjčení aut na natáčení Jamese Bonda. Díl Dech života se odehrává částečně v Praze, ale z politických důvodů se natáčel ve Vídni.

Co jste říkal na nápad, že se hokejisté fotili s auty?

Já jsem to uvítal. Hráči z toho měli velký zážitek a výsledek taky vypadá dobře. Propojily se tím dvě zlínské stálice - auta a hokej. Byl jsem tam na jednom focení, tak jsem jim ze srandy říkal, že by měli raději pořádně trénovat. Ale od té doby se zvedli nahoru. (smích)

ŠKODA SCALA

již za 377 900 Kč včetně DPH

ŠKODA
SIMPLY CLEVER

se zvýhodněním až
56 000 Kč

Kombinovaná spotřeba a emise CO₂ vozu
ŠKODA SCALA: 4,1-5,0 l/100 km, 108-115 g/km

= Výkupní bonus
30 000 Kč + Produktový bonus
26 000 Kč

Ilustrativní fotografie

SLAVTE S NÁMI A VYUŽIJTE AKČNÍ ZVÝHODNĚNÍ AŽ 56 000 Kč

Vyberte si model **ŠKODA SCALA 125 let**. Edice 125 let přidává 16" kola z lehké slitiny, vyhřívání předních sedadel, signalizaci vzdálenosti při parkování vzadu, Sunset – zatmavená zadní okna, zadní TOP LED světla s animovaným ukazatelem směru jízdy nebo elektrické ovládání oken pro pasažéry na zadních sedadlech.

125 | ŠKODA AUTO
LET

Váš autorizovaný prodejce vozů ŠKODA:

SAMOHÝL MOTOR a.s.
Tř. T. Bati 642
763 02 Zlín
Tel.: 577 616 161
www.samohylmotor.cz

**SAMOHÝL
MOTOR**

Hokej je mojí součástí

Vendula BŘEZINOVÁ svou kariéru na hokeji začala tím největším triumfem. Hned v první sezoně byla u výhry titulu. Radost, kterou Vendy umí projevit, je nakažlivá, ať už jste na zimáku nebo na kruhovém tréninku pod jejím vedením.

Karolína Václavková, foto: archiv Venduly Březinové, Jiří Zaňát

Je nezvyk odpovídat na otázky a ne je pokládat?

Je to zvláštní. Nezvyk. A začínám chápat ty, kteří seděli na druhé straně a byli nervózní, protože nevěděli, co přijde.

Vendy, jak ses dostala k hokeji?

To bylo úplně jednoduché. Pracovala jsem a vlastně, teď jsem se k tomu částečně vrátila, v Rádiu Zlín, které je mediálním partnerem zlínského hokeje. Tehdejší marketingový manažer Tomáš Melzer a vedení chtěli zápasy oživit zapojením moderátora, který by komunikoval s fanoušky.

A šli ke zdroji...

Ano, oslovili mě za Rádio Zlín a Fiju Bartka za Rock Max. Oba nás to potěšilo, ale samozřejmě jsme cítili zodpovědnost a trému, protože do té doby na zimáku nic takového nebylo. U mě ta tréma byla o to větší, že jsem ženská.

Tréma časem opadla?

Ano, opadla. Myslím, že nakonec to dobře dopadlo a podařilo se to. Už jsme tam několikátou sezonu a zatím na nás nepřišlo žádné pivo, nechodí nám výhrůžné emaily ani sprosté sms. (smích) A je fakt, že teď když tam člověk jde vybu-

doval si určité rituály, ví, kde koho potká. A i okolí to prožívá. Ptají, jestli budu na zápase nebo jestli vyhrájeme.

A vyhrájeme, Vendy?

Letos to na mistrovskou sezonu podle svých statistik úplně nevidím, ale moderování zápasů začalo v mistrovské sezoně 2013/14. A to jsem měla výborné statistiky, snad z 90 % to byly výhry.

Vy si ty statistiky s Filipem vedete?

Nevedeme si je úplně přesně, je to v takové teoretické rovině. Ale tu první sezonu jsem měla fakt úspěšnou, to za mnou tehdy někdo přišel do režie a řekl mi: Vendy, víte, že s vámi se ještě nikdy neprohrálo? A vygradovalo to k tomu, že jsem celé finále dělala já.

Takže jsi kluky k titulu vlastně dovedla ty.

To bych neřekla, ale naštěstí to dopadlo dobře. Další sezonu už to nebylo tak růžové, ale pořád jsem nad Filipem vedla. Letošní sezonu jsem neměla dobrý start, zlomilo se to až někdy v listopadu, kdy jsem za sebe měla záskok. A od té doby je to dobré, ráda bych se držela na vítězné vlně. (smích)

Rituály jsou nedílnou součástí sportovního světa. Máš i ty nějaký vítězný?

Tradičním rituálem je kontrola kluků z režie. Než jdu k ledu přivítat na zápase a číst soupisky, zkontroluji, jestli je všechno v pořádku, mám obě boty nebo jestli jsem dostatečně namalovaná. A tím to teprve začíná.

Takže to má ještě pokračování?

Ano, seběhnu dolů. U prvních dveří stojí pán sekuriták, to je první pozdrav a úsměv. A za brankou domácích stojí druhá pán z ochranky, takový starší, hrozně milý. S tím se vždycky obejmeme a ujistíme se, že vyhrájeme. Pak zabočím vlevo k trestné a tam stojí první fanouškovská základna a proběhne první plácačka. A tak je to vždycky. A kdyby za brankou nestál ten pán z ochranky, tak je něco špatně. Ten tam prostě musí být vždycky a já se něj každý zápas moc těším.

Rituálem nebo tvým poznávacím znamením je i tvoje „díky.“

(smích) A přitom to mi naskočilo úplně náhodou, automaticky, prostě jsem fanouškům chtěla poděkovat za to, že reagují. Někteří si ze mě potom ale dělali srandu, tak jsem si řekla: Fajn, blběcci. A s díky jsem na chvíli přestala. Vydrželo mi to asi jenom jeden nebo dva zápasy.

Jak to?

Na začátku nějakého utkání byl ceremoniál, kdy jsme oceňovali jednu mládežnickou hokejistku. Stály jsme spolu na trestné a ona se mě zeptala, proč už to svoje „díky“ neříkám. A já jsem si myslela, že si dělám srandu, ale takových reakcí se objevilo víc. A tehdy mi došlo, jak velká je síla zlínského hokeje. Zase jsem to začala říkat. A kolikrát už mi přijde zpráva, která obsahuje jenom to moje „díky.“

Máš nějaký silný, s hokejem spojený zážitek?

(smích) Zajímavých zážitků je spousta. Nejsilnější jsou samozřejmě ty z mistrovského titulu a z jeho oslav. S klukama jsme se znali z rádia a jiných takových akcí, a najednou jsi s nimi na ledě a oni tě místo podání ruky obejmou, předávají medaile. Prostě to s nimi všechno prožíváš. Ale byly i vtipné zážitky a překerní situace. (smích)

Jaké třeba?

Na to nikdy nezapomenu, byla jsem celá orosená a nevěděla, co budu dělat a možná si uvědomíte, že od té doby nosím na zimák pouze tenisky s vysokou podrážkou nebo jiné kvalitní obutí. Měla jsem období, kdy jsem na hokej nosila válenky. A jednou měl být nějaký delší ceremoniál, spěchala jsem a na led jsem vstoupila hned po úpravě ledu a nepočkala jsem, až led zamrzne, zaschne.

Co se stalo?

Nastoupila jsem na led, odvykládala jsem si svoje, začala číst soupisky, chtěla jsem se trochu pohnout... A ono to nešlo! Prostě jsem k tomu ledu přimrzla! (smích) Hned jsem si uvědomila, že je průšvih. Četla jsem soupisky, a dělala že nic. V hlavě mi probíhaly všechny možné katastrofické scénáře. A teď si představ, že já buď odejdu s téma válenkama, ale bez podrážek nebo odejdu v ponožkách. Borci přijedou na led a tam budou stát dvě růžové válenky. (smích)

Konal se šťastný konec?

Naštěstí jsem z toho na poslední chvíli vybrusila. Silou jsem to nějak odtrhla a do režie jsem se vrátila s žraloky na obou botách. David Navrátil, provozní ředitel ZS, mi pak půjčil svoje tenisové boty, velikost 42, a šel mi ty válenky zalepit. Válenky letěly do koše a už nikdy jsem si je nevezala. To je můj velmi silný hokejový zážitek. (smích)

Poznávají tě lidi po všech těch sezonách?

Je to možné, ale neřeknou to. Spíš mě poznávají děčka. Trenéři je evidentně vedou starou dobrou školou, že je slušnost zdravít. A tak, když hokejové naděje potkám v klubových bundách, z vzdálenosti deseti metrů na mě volají a zdraví mě.

Děti se k tobě hlásí a dospělí ne?

Je fakt, že na různých akcích, které moderuju mě lidi poznávají, hlavně chlapi. Přijdou, pozdraví a často pozvou na domácí slivovici, kterou ale s díky odmítám, tvrdé nepiju. Ale pak spolu všechno probereme. Sportovci a jejich fanoušci jsou podle mě moc fajn lidi. Mají v sobě motivaci, vášeň a zápal. Dokážou se radovat. Sport lidi prostě spojuje.

Sport spojuje a ty jsi díky hokeji tak trochu potkala i svého přítele, že?

Nevýhodou je, že když na hokeji vznikají přátelství, ví se na vás potom všechno. (smích) Je to tak. Jako parta z režie jsme vždycky mívali zakončenou v jedné hospůdce s bowlingem. Při jedné takové akci jsme se potkali s Tomášem, byl u vedlejší dráhy s kamarády. Dali jsme se do řeči a bavili jsme se i o tom, že dělám kruhové tréninky.

Takže jste společně začali trénovat?

Ozval se za několik týdnů a místo tréninků jsme začali procházením s pejskem, zacvičit si šel taky, ale dopadlo to tak, že dneska máme jeho malou devítiměsíční kopii a za chvíli budeme všichni Králici. Jsme moc spokojeni. Přišlo to ve správný okamžik. Náhoda neexistuje, všechno je, jak má být.

Tom tě v tvé hokejové kariéře podporuje?

Bez něj by to vůbec nešlo! Ze začátku občas zašel na zimák a zamávali jsme si, když seděl v publiku. Ocenil hlavně to, že mám parkovačku před zimákem a vždycky jsem ho mohla přivést a odvézt.

(smích) Ale ta podpora spočívá hlavně v tom, mi ty páteční večery a nedělní odpoledne strávené na zimáku nikdy nevyčítal.

Zatímco ty moderuješ a v režii máš kočárek...

Je to tak. Melinka se mnou na hokej chodí od necelých pěti měsíců, tedy od října.

Zvládám to díky Tomovi a kamarádce Dášce. Bez nich by to nešlo. Miminko mě potřebovalo, oni tam hlídali a já jim za to moc děkuju. A nejenom za to. Teď už Melinka hokej občas vynechá a jde raději s tátou a pejskem do lesa. Ale až ji na hokej zase vezmeme, bude nadšená, miluje to tam a s nadšením pozoruje veškeré dění.

Jsi máma, moderuješ, vedeš kruhové tréninky. Jak to všechno zvládáš?

Já ani nevím. (dojme se) Mám prostě úžasného chlapa, úžasné lidi kolem sebe a úžasné miminko. Nemáme žádné starosti. Jsme zdraví a šťastní. A pak jde všechno. Když si to člověk užívá, má nějaké limity a nestresuje se, jde to samo.

Jaké je pro tebe, jako pro rodačku z Třebíče, žít ve Zlíně?

Neuvěřitelné, neskutečné, úplně skvělé. Zlín mám moc ráda. Když jsem sem šla na výšku, ani by mě nenapadlo, že bych tady mohla žít a dokonce i založit rodinu. Ale miluju Zlín pro zdejší lidi, můžu tady dělat práci, která mě baví a naplňuje. Je to tady plně zeleně. Je to bezpečné město, které se neustále vyvíjí. Myslím, že tady člověk má všechno, co potřebuje od skvělého divadla, po sportovní využití.

Je to odsud kousek na hory, les máme za barákem, což se psem hodně oceňujeme. Na výlety je to kousek. Mám Zlín fakt ráda.

NOVÝ RANGE ROVER EVOQUE

EVOLUCE JEDNÉ REVOLUCE

ABOVE & BEYOND

RANGE ROVER EVOQUE HELLO EDITION JIŽ OD 998 250 Kč VČ. DPH*

Zažijte působivou evoluci našeho cenami ověřeného kompaktního SUV a zařadte se mezi první, kteří objeví nový Range Rover Evoque.

Od teď si ho u nás můžete rovnou objednat.

Hello Edition obsahuje atraktivní doplňkovou výbavu:

- Cold Climate Pack (obsahuje vyhřívání čelního skla s časovačem, vyhřívání trysky ostřikovačů, vyhřívání volantu)
- Elektricky ovládané víko zavazadlového prostoru
- Sedadla vpředu: vyhřívání, nastavitelná v 8 směrech (ručně)
- Smartphone Pack (Apple CarPlay, Android Auto, InControl Apps)

*Nezávazné cenové doporučení, neslouží jako nabídka k uzavření kupní smlouvy. Platí při uzavření kupní smlouvy do 31. 3. 2020 u všech participujících prodejců Land Rover. Nelze kombinovat s dalšími prodejními akcemi. Range Rover Evoque Hello edition: spotřeba paliva v l/100 km: od 6,8 (komb.); Emise CO₂ v g/km: od 178. Ilustrační fotografie.

ROKO-MOTOR, s.r.o.

Sokolská 5613, 760 01 Zlín

Tel.: +420 571 894 710, E-Mail: prodej@roko-motor.cz

www.roko-motor.cz

PSG®

město **zlín.**

ZLATÝ PARTNER

STŘÍBRNÝ PARTNER

BRONZOVÝ PARTNER

KLUBOVÝ PARTNER

MEDIÁLNÍ PARTNER

